نکته ورزشی

ارزیابی فدراسیون‌های ورزشی و لزوم پرهیز از تحلیل‌های غلط

سرویس ورزشی - وزیر ورزش در جریان برگزاری هفدهمین دوره بازی‌های آسیایی در گفت‌وگو با خبرنگاران وطنی اظهار داشت: «با بهتر شدن شرایط اقتصادی ان‌شاءالله در آینده با تعداد بیشتری از ورزشکاران شرکت می‌کنیم.» اتفاقی که همه امیدواریم رخ بدهد و هم اقتصاد مملکت بهتر و شکوفاتر شود و مشکلات معیشتی مردم به ویژه جوانان کم و کمتر شود، و هم بهبود شرایط اقتصادی تاثیرات مثبت خود را روی همه امور، از جمله ورزش آشکار کند. مسئله اقتصاد موضوع مهم و تعیین‌کننده‌ای است که نقش آن در آبادانی و پیشرفت یک سرزمین، یک حوزه و مقوله اجتماعی و ... انکارناپذیر است. به همین دلیل هم کشورهای سلطه‌گر دنیا از این حربه برای اعمال قدرت و عقب نشاندن و تضعیف کشورهایی که نمی‌خواهند زیر بار ستم و سلطه آنها بروند، استفاده می‌کنند. این اتفاقی است که سال‌هاست از جانب قدرت‌های تجاوزگر و سلطه‌جو و زیاده‌خواه علیه ملک و ملت انقلابی و ظلم‌ستیز ایران رخ می‌دهد.

در چنین شرایطی که فشارها از خارج بسیار شدید و دشمن ناجوانمردانه قصد تضعیف و وادارکردن ما به تسلیم دارد، باید بیش از هر وقت، «اقتصاد مقاومتی» را سامان داد و جدی گرفت.

کاری که ضروری و بایسته است و امیدواریم مسئولان، دولتمردان و...، آن را جدی بگیرند که این می‌تواند در خنثی کردن حربه دشمنان و مهم‌تر از آن آبادانی این ملک و رفاه این ملت بزرگ‌ترین تاثیرات را داشته باشد. همان‌طور که گفته شد و وزیر محترم هم به آن اشاره کرده بهبود وضعیت اقتصادی بدون تردید بر پیشرفت ورزش هم تاثیر مستقیم دارد، البته به شرط آنکه برنامه و تدبیر و دلسوزی و نیت خیر و... در کار باشد که حتما هم همین‌طور است.

ارزیابی باید همه جانبه باشد

وزیر محترم در بخش دیگری از همین گفت‌وگو می‌گوید: ملاک ما در ارزیابی فدراسیون‌ها فقط «مدال» نیست و مدال تنها «یکی از معیارها»ست.

از حرف دکتر گودرزی چنین بر می‌آید که اولا «ارزیابی»، اتفاقی است که بعد از پایان بازی‌های آسیایی، حتما انجام خواهد شد. ثانیا این ارزیابی «تک ملاکی» نیست، به این معنی که هر فدراسیونی مدال گرفته، موفق است و هر کدام که نگرفته‌اند الزاما ناموفق است! بلکه ارزیابی قرار است علمی یعنی «همه‌جانبه» صورت بگیرد، عوامل مختلف در آن دیده و بررسی شوند و به یک عامل بسنده نخواهد شد. متاسفانه در ورزش ما آن‌طور که باید و شاید ارزیابی یا معنی نداشته، یا به آن صوری نگریسته شده و خلاصه جدی گرفته نشده، یا اگر هم ارزیابی صورت گرفته، برخلاف روش‌های تعریف شده و استاندارد علمی، با «پیشداوری» همراه بوده و از قبل هم معلوم بوده که در پایان باید فلان عامل یا فلان فرد به عنوان مقصر و دلیل اصلی شکست معرفی و کوبیده شود!

این موضوع علاوه بر اینکه بعضی اوقات ریشه در برخوردهای شخصی و تصفیه حساب و کینه‌توزی‌های رایج دارد، اما بیشتر به همان دلیلی بوده که بارها ما به آن اشاره کرده و درباره آن هشدار داده‌ایم، دلیلی که تحت عنوان «تحلیل‌های غلط» می‌تواند مطرح و بیان شود. این تحلیل‌های غلط که بیشتر «تک عاملی» است و در این عوامل بیشتر عامل «فرد» مد نظر قرار می‌گیرد، چون مبتنی بر «روش‌های تحلیل و تحقیق» نیست، به طور طبیعی نمی‌تواند به نتایج درست و عوامل اصلی و تعیین‌کننده دست پیدا کند. برای مثال: علاقه‌مندان به فوتبال یادشان هست که پس از حذف تیم ملی فوتبال در جام ملت‌های آسیا (۲۰۰۷-م) طبق معمول موجی از مصاحبه‌ها و تحلیل‌های مطبوعاتی و نشست‌های رادیو و تلویزیونی نیز به راه افتاد که اکثر آنها بدون در نظر گرفتن روش‌های درست و علمی تحلیل، بدون رعایت انصاف و بدون توجه به عوامل قریب و بعید و... به‌طور هماهنگ تنها و تنها یک عامل آن هم شخص سرمربی وقت را آماج حملات خود قرار داده و بدون ذکر مشکلات ریز و درشت، فنی و فرهنگی فوتبال، او و فقط او را، عامل اصلی و تنها عامل حذف فوتبال ایران - به دنبال شکست از تیم کره جنوبی با اختلاف یک ضربه پنالتی! - معرفی کردند. اتفاقا خیلی از این جماعت تحلیلگر و رسانه‌های بررسی‌کننده، ادعای روشنفکری و «نگاه علمی» داشتند، چه آن روزنامه‌ای که فردای پس از حذف، کاریکاتور سرمربی تیم ملی را- بدون رعایت حرمت‌ها و بدون رعایت انصاف و اخلاق و...- صفحه اول خود گذاشت و... چه آن برنامه‌های تلویزیونی که به شکل هماهنگ و کاملا جهت‌دار، برنامه میزگرد و مصاحبه با سرمربی وقت را به برنامه «محاکمه» تبدیل کردند و در آن چند نفری بر سر او ریختند و وقتی در بحث‌های فنی «کم» آوردند، آن‌گاه با بی‌ادبی، ادبیات و نحوه حرف زدن و... او را به نقد کشیدند! و...

ارزیابی نه تصفیه حساب!

... و البته این فقط یک مثال بود. اکثر ارزیابی‌ها و بررسی‌های ما در عرصه ورزش از چنین وضع و حالی برخوردار است چون مبتنی بر روش‌های علمی نیست، در نهایت به صحنه تصفیه حساب فردی تبدیل می‌شود و... آخرش هم شاید دل مغرضان را خنک کند اما نتیجه درست و دقیقی برای اینکه در آینده به نفع ورزش به‌کار گرفته شود، عاید نمی‌شود. پس از پایان بازی‌های المپیک پکن هم وقتی از سوی رئیس‌جمهور وقت قرار شد کمیته‌ای به «بررسی علل شکست کاروان ورزشی ایران در پکن» بپردازد، از سوی گروه‌ها و جریانات مختلف فشارها به این کمیته شروع شد تا اعضای آن در گزارش خود «علت‌ها» را نادیده بگیرند و تنها فلان فرد و فلان رئیس فدراسیون را علت اصلی و علت‌العلل ناکامی در پکن اعلام کنند... تا چه بشود؟ هیچ فقط دل این آقایان خنک شود! البته آن کمیته زیر بار این فشارها نرفت و... که داستانش مفصل است.اتفاقا معاون فرهنگی وزارت ورزش هم چون یکی از اعضای آن کمیته بود، خوب یادشان می‌آید که چه عرض می‌کنیم!...

بگذریم، اینها را گفتیم تا به اینجا برسیم که با توجه به اظهارات وزیر محترم ورزش امیدواریم تیم‌هایی که قرار است عملکرد کاروان ورزشی ایران در بازی‌های آسیایی (اینچئون) را بررسی کنند، با رعایت اصول و روش علمی تحلیل این کار را انجام دهند و از انصاف و وجدان و عدالت و رعایت مصالح ملی ورزش غافل نباشند... ان‌شاءالله.

تمرینات ملی پوشان در اردوی پرتغال ادامه دارد

دو هدف در حرکت جدید تیم ملی فوتبال

سرویس ورزشی - **آغاز حرکت جدید تیم ملی فوتبال کشورمان در شرایطی است که در آن می‌توان دو هدف را در نظر گرفت، یکی کسب عنوان قهرمانی جام ملت‌های آسیا و دیگری پیشرفت و ارتقای سطح کیفی فوتبال ایران.**

بعد از اینکه یازده هفته از لیگ برتر (فصل ۹۴-۹۳) به شکل مرتب و طبق برنامه اعلام شده سپری شد، به مدت سه هفته این مسابقات تعطیل شد تا تیم ملی فوتبال ایران اولین حرکت خود را پس از رقابت‌های جام جهانی به سوی مسابقات فوتبال جام ملت‌های آسیا آغاز کند. حرکتی که امیدواریم مدبرانه، برنامه‌دار و منتهی به هدف باشد.

ما در این حرکت جدید می‌توانیم دو هدف برای خود قائل شویم. یکی حضور موفق و قوی برای کسب مقامی هرچه بهتر و بالاتر در این دوره از رقابت‌ها؛ از سال ۱۹۷۶ (۱۳۵۵) که برای سومین و آخرین بار تیم ملی ایران قهرمان این مسابقات (که معتبرترین مسابقات فوتبال در سطح قاره آسیاست) شد، با یک حساب سرانگشتی حدود ۳۹ سال و هشت دوره است که دیگر نتوانسته قهرمانی را تکرار کند و خود را بر سکوی اول این مسابقات مهم و معتبر ببیند بنابراین در وهله اول ما می‌توانیم قهرمانی در جام ملت‌های آسیا را نشانه‌گذاری کنیم و برای تحقق این هدف تدابیر لازم و تمهیدات کافی و بایسته را به کار ببندیم. این کار، می‌تواند هدف کوتاه مدت ما در این حرکت جدید باشد. بدون شک این هدف وقتی تحقق می‌یابد که بسیاری از عوامل درونی و همچنین بیرونی به میدان آمده، دست به دست هم داده، هماهنگ و همراه عمل نمایند. در این میان آنچه که مسلم است تاثیرگذاری بیشتر «عوامل درونی» است. یعنی آن دسته عواملی که دست «خودمان» است و به «خودمان» مربوط است و برای اینکه این عوامل درست کار کنند می‌گوییم باید پای برنامه و تدبیر و اجرای دلسوزانه و صحیح را به میان کشید. با خودخواهی و لجبازی و دنبال کار خود دویدن و به فکر منافع شخصی و باندی و رنگی خود بودن کار هرگز به سامان نمی‌رسد چون اینها جملگی از عدم خلوص حکایت می‌کند و تاکنون هیچ حرکتی که با خود اخلاص و درستی همراه نکرده، به موفقیت نرسیده است.

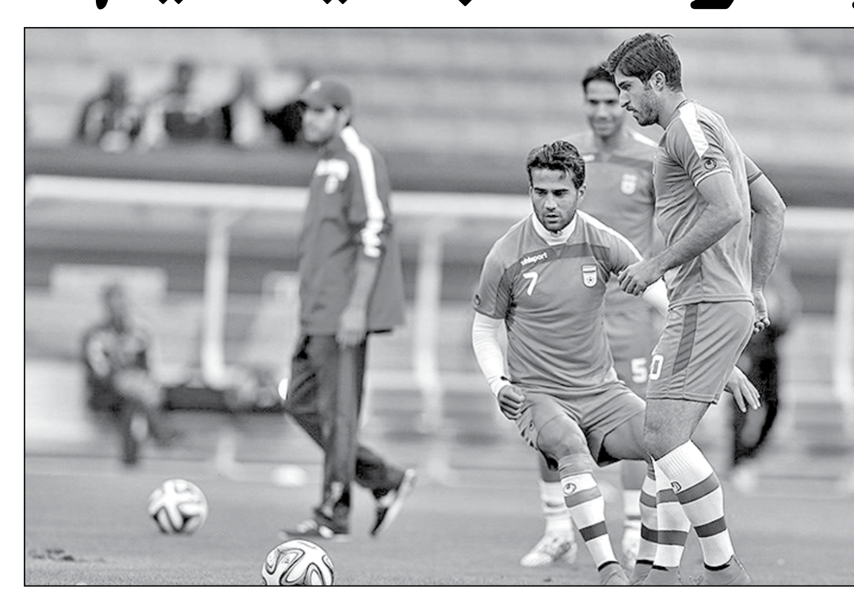

هدف دوم که در حرکت دوباره تیم ملی می‌تواند مد نظر قرار بگیرد برمی‌گردد به آن هدف جدی و بزرگتر فوتبال که چشم‌اندازی بلندمدت(تر) دارد و آن هدف، همان که بارها نوشته‌ایم و مسئولان محترم ورزش (و بعضی از مسئولان فوتبال) نیز بر آن تاکید داشته و دارند، پیشرفت و ارتقای سطح کیفی فوتبال ایران است. ایجاد فضا و شرایطی که فوتبال بتواند قابلیت‌ها و توان بالقوه خود را آشکار و عملی سازد. در این باره نه تنها کل تشکیلات فوتبال، بلکه هر سازمان و دستگاهی که به نوعی با فوتبال در ارتباط است و می‌تواند کمک‌حال و یاریگر آن، جهت حرکت به سوی هدف تعیین شده باشد، باید به میدان بیایند و به نقش و وظیفه خود به درستی عمل نمایند. از جمله این عوامل و عناصر یکی هم «تیم ملی» است.

سرمربی تیم ملی هم همراه است

سازمان تیم ملی، مربیان و کادر فنی آن ضمن اینکه نگاهی جدی به هدف اول که اشاره شد (کسب نتایج هرچه بهتر تا حد قهرمانی در جام ملت‌های آسیا)، دارند، به این نکته نیز توجه داشته باشند که عملکرد و کارکرد کلی آنها در تیم ملی، برای تیم ملی و درباره تیم ملی صرف‌نظر از نتایج و اتفاقاتی که در میدان مسابقه و فلان تورنمنت رخ می‌دهد و مدال‌ها و مقام‌هایی که کسب می‌شود یا از دست می‌رود، باید در امتداد آن هدف اصلی و بزرگ یعنی ارتقای سطح کیفی فوتبال باشد.

در یک کلام تیم ملی هم باید با حرکت کلی و هدف اصلی فوتبال ایران همراه و هماهنگ باشد و ساز دیگری کوک نکند. اتفاقا سرمربی تیم ملی ایران هم چند بار تاکنون در این باره حرف‌های هشداردهنده و امیدوارکننده‌ای را مطرح کرده است. او بارها از اینکه باید بیش از هر چیز تلاش کرد تا سطح فنی و کیفی فوتبال ارتقا پیدا کند، حرف زده، و حتی از این که چگونه این «ارتقا» می‌تواند رخ دهد و... نکات و پیشنهادهایی را طرح کرده است، منظور این که، خوشبختانه سرمربی تیم ملی هم با اینکه یک خارجی است، اما چون نگاه کارشناسی و تجربه‌ای قابل اعتنا دارد، می‌داند که نیاز اصلی فوتبال ما مهم‌تر از آن که قهرمان یک دوره مسابقه- هرچند مهم- شود، به‌کار بستن تلاش و همت برای ارتقای کیفیت آن و رشد سطح فنی آن است. کیفیت و سطحی که از دید و نگاه هر کسی که فوتبال و ورزش را می‌شناسد، چه خارجی باشد، چه داخلی، بالقوه از آن برخوردار است و فوتبال همان‌طور که بارها گفته‌ایم و تاکید کرده‌ایم از جمله رشته‌های ورزشی است که در کشور ما، می‌تواند رشد و جهش و پیشرفتی بیش از این داشته باشد ... بنابراین در حرکت جدید تیم ملی، هدف دوم و مهم‌تر هم می‌تواند و باید با جدیت مورد توجه قرار بگیرد، به ویژه وقتی که شخص سرمربی تیم ملی هم بارها به حرکت درمسیر این هدف (ارتقای سطح کیفی فوتبال ایران) تاکید داشته است.

صحبت‌های شادی پس از کسب مدال طلای بازی‌های آسیایی

می توان به کسب مدال قایقرانی در المپیک امیدوار بود

دارنده مدال طلای قایقرانی بازی‌های آسیایی می‌گوید در صورت سرمایه‌گذاری در این رشته ورزشی می‌توان به کسب مدال در المپیک امیدوار بود.

محسن شادی در تازه‌ترین صحبت‌هایش از دومین مدال طلایش در بازی‌های آسیایی صحبت کرد. او از بازی‌های آسیایی اینچئون حرف زد؛ از لحظه‌ای که بدنش بی حس شده بود، از لحظه‌ای که چشمانش نمی‌دید، از لحظه‌ای که بدنش فرمان داد پارو را ول کند، اما نکرد، پارو زد و بالاخره قهرمان شد، از حال رفت اما مدال طلا را به حریف کره‌ای نداد. گزیده‌ای از صحبت‌های محسن شادی در ادامه می‌آید:

*واقعا به چیزی که باور داشتم رسیدم. اشک‌های من در مراسم توزیع مدال گواه همین موضوع بود. بعد از گوانگجو با توجه به اینکه تغییر وزن داشتم کارم سخت‌تر و انتظارها نیز زیادتر شد. من از سبک وزن به سنگین وزن آمدم و همه توقع بسیار بالایی داشتند. حریف‌های من در سنگین وزن قدر بودند و مشکلات ما هم زیاد بود.

*بعد از برکناری آقای دنیامالی مشکلاتی با وزیر ورزش و فدراسیون داشتم، اما با حمایت‌های او کارم را ادامه دادم. شبانه روز با هم حرف می‌زدیم و به من روحیه می‌داد. من هم کارم را کردم تا قهرمانی آسیایی ۲۰۱۳ و در آنجا به مدال نقره رسیدیم همان زمانی که خیلی‌ها سعی کردند من را از روئینگ خارج کنند. رئیس کمیته همه کار کرد تا من از قایقرانی بروم، اما نتوانست.

* من فقط به مدال طلای اینچئون فکر می‌کردم. در همان زمان نیز برخی دوستان من را زیر سوال می‌بردند و انرژی منفی دادند و خدا را شکر که امروز ثابت شد که می‌توانم در سنگین وزن هم به مدال طلا برسم. من در سال ۲۰۱۱ اول شدم و در سال ۲۰۱۳ دوم شدم. حریف هندی از من جلو زد و طلا گرفت اما در اینچئون او را گرفتم.

*از بهمن سال ۹۲ که اردوی جدی ما با آقای قرائت آغاز شد شرایط خوبی داشتیم. فشرده کار می‌کردیم. با روحیه عالی تمرین داشتیم که مرداد ماه عازم چین شدیم. در آنجا زیر نظر مربی چینی‌ام آقای لیو بودم که بیش از پنج سال با هم هستیم. ارتباط دوستانه خوبی داریم. ۴۸ روز در چین بودیم و فشار یکسال تمرین‌ها را تحمل کردیم. از روز رسیدن به چین تمرین‌ها را با شدت بالا شروع کردیم. صبح رسیدیم تا ظهر خوابیدیم و بعد از ظهر شروع کردیم. هوا در روزهای اول آن‌قدر گرم بود که خودشان باور نداشتند. در منطقه سردسیر گرما بود و شرایط واقعا دشوار بود. چند روز اول سرحال نبودیم، اما ادامه دادیم و بالاخره به نقطه ایده‌آل رسیدیم. هر روز ۲۰ کیلومتر و گاهی بالاتر از ۳۰ کیلومتر پارو می‌زدیم و شدت کار بسیار بالا بود. در کنار ما ۱۰۰ ورزشکار چینی دیگر هم بودند و با آن‌ها تمرین می‌کردیم. بیش از ۱۵ مربی در آب بودند و زمان می‌گرفتند. در کنار آن‌ها تمرین می‌کردیم و زمان می‌زدیم. به نظرم مدال طلای من در چین قطعی شد.

*در فینال تا یک کیلومتر اول در رده دوم بودم و حریف هندی اول بود. بعد هزار متر فشار را بیشتر کردم که همان زمان حریفم نیز فشار را بیشتر کرد. دو نفر فشارمان را بیش از حد کردیم. هر دو فشار زیادی آوردیم که پیش برویم. هر چه داشتم گذاشتم تا برتری‌ام حفظ شود. در ۲۰۰ متر آخر و بعد از ۸۰۰ متر پارو زدن با بیشترین توان بدنمان خالی شد. حریف هندی از خط پایان عبور کرد واژگون شد. بدنش قفل کرده‌بود. در ۲۰۰ متر پایانی خالی کردیم، اما من سعی می‌کردم پیش بروم. قایقران کره‌ای فشار نیاورده بود و به یکباره استارت پایان زد. کار خوب را او کرد، اما ریسک داشت به همین دلیل من مثل کره‌ای کار نکردم و او در ۲۰۰ متر پایانی در حال نزدیک شدن به من بود و من نیز خسته بودم. توانی نداشتم و دو بار خواستم پارو را ول کنم، اما برای طلا، خانواده، مسئولان و مردم رها نکردم. هر دو بار که خواستم پارو را رها کنم چهره مسئولان و مردم جلوی چشمم می‌آمد. هیچی در توان نداشتم، اما پارو زدم. اگر پنج پاروی دیگر مسابقه ادامه داشت حریفم از من رد می‌کرد. با آن شرایطی که داشت تنها پنج پاروی دیگر از من عبور می‌کرد.

*من قبل خواندن سرود گریه کردم. هر کاری کردم نشد کنترل کنم. نمی‌خواستم گریه کنم تا خانواده‌ام ببینند، اما نشد. سرود که خوانده شد گریه می‌کردم. این فشار را تحمل کردم و بعد از این همه مشکلات کسب مدال طلا باعث شد اشک بریزم. شاید آنهایی که از من حمایت کردند بیشتر از من گریه کردند. آن لحظه که افتاده بودم آقای‌هاشمی، دنیامالی و آقای لیو بالای سرم بودند. آقای رضازاده و آقای ناطق نوری هم بودند و برایم ارزشمند بود. خدا دیگر این روز را برایم تکرار نکند. طلا بگیریم، اما نه با این وضعیت.

*فکر کنم قایقرانی می‌تواند در المپیک به تکواندو، وزنه‌برداری، کشتی و دوومیدانی اضافه شود، ولی باید سرمایه‌گذاری کنیم. در آسیایی حرف اول را می‌زنیم و با قدرت قهرمان می‌شویم. واقعا نفرات خوبی داریم که برتر از حریفان هستند.

گزارش عملکرد رزمی کاران در اینچئون

تکواندو بهترین و جودو بدترین نتیجه تاریخ را گرفتند

نتیجه رزمی کاران ایران در بازی‌های آسیایی اینچئون نشان می‌دهد که این رشته‌ها سهم زیادی در مدال آوری کاروان ایران داشتند و تکواندو بهترین نتیجه و جودو بدترین نتیجه تاریخ خودشان را در این رقابت‌ها گرفتند.

هفدهمین دوره بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ در اینچئون کره جنوبی به پایان رسید و در نهایت کاروان ایران با ۲۱ مدال طلا، ۱۸ نقره و ۱۸ برنز در مکان پنجم قرار گرفت که از این تعداد مدال، هشت مدال طلا، هشت مدال نقره و پنج برنز حاصل کار رشته‌های رزمی بود.

مدال آوری رشته‌های رزمی باز هم ثابت کرد که این رشته‌ها سهم بسیاری در تغییر جایگاه ایران در بازی‌های آسیایی دارند.

نتیجه مدالی رشته‌های رزمی ایران حاضر در بازی‌های آسیایی نشان داد که تکواندو با کسب چهار مدال طلا بهترین نتیجه و جودو بدون کسب حتی یک مدال برنز بدترین نتیجه تاریخ خود در بازی‌های آسیایی را کسب کردند.

در این گزارش عملکرد مدالی رشته‌های مختلف رزمی نسبت به بازی‌های آسیایی گوانگجو را بررسی می‌کنیم.

*** تکواندو**

گوانگجو، سه طلا، دو نقره و چهار برنز.
اینچئون، چهار طلا، دو نقره و یک برنز.

این نتیجه بهترین نتیجه تاریخ تکواندو به لحاظ کسب مدال طلا در بازی‌های آسیایی است. البته تیم بانوان تکواندوی ایران هم نتیجه خوبی را کسب کرد و از پنج نماینده‌ای که داشت دو مدال نقره و یک برنز گرفت.

*** بوکس**

گوانگجو، سه برنز
اینچئون، دو نقره و یک برنز

این رشته نسبت به بازی‌های آسیایی گوانگجو عملکرد بهتری داشت، اما باز هم نتیجه خوبی نگرفت، چرا که آن‌ها در بازی‌های آسیایی ۲۰۰۶ دوحه موفق به کسب مدال طلا شده بودند. این نتیجه بوکس بهترین عملکرد طی چهار سال گذشته این رشته است که توانسته در یک مسابقه رسمی مهم به مدال نقره دست پیدا کند.

*** کاراته**

گوانگجو، دو طلا، دو برنز
اینچئون، سه طلا، دو برنز

کاراته در این دوره عملکرد بهتری نسبت به گوانگجو داشت و به قول‌هایی که داده بود عمل کرد. هر چند کاراته ایران سابقه کسب سه مدال طلا در بازی‌های آسیایی را در کارنامه دارد. آن‌ها سال ۲۰۰۶ در دوحه قطر هم سه طلا گرفته بودند.

*** ووشو**

گوانگجو، سه طلا، سه برنز
اینچئون، یک طلا، دو نقره و یک برنز

ووشو هم نسبت به بازی‌های آسیایی گوانگجو عملکرد ضعیف‌تری داشت به ویژه در بخش ساندا. مسئولان فدراسیون ووشو هم از عملکرد تیمشان چندان راضی نیستند، اما باز هم قبول نکردند که ضعیف ظاهر شدند. هر چند عذرخواهی سرمربی تیم ملی ساندا نشان می‌دهد که آن‌ها قبول دارند باید عملکردشان بهتر بود. البته این عملکرد ضعیف بیشتر به بخش ساندا برمی گردد که این طلاها را در گوانگجو کسب کرد و در اینجا نتوانست تکرار کند. در تالو ورزش ایران تنها یک برنز در کارنامه کسب کرد.

*** جودو**

گوانگجو، یک نقره و یک برنز
اینچئون، بدون مدال

جودو در پنج دوره‌ای که در بازی‌های آسیایی حضور داشته، همیشه موفق به مدال آوری شده است. حتی اگر یک مدال باشد، اما در این دوره آن‌ها ضعیف‌ترین نتیجه تاریخ خود را گرفته‌اند و از پنج نماینده‌ای که داشتند حتی یک برنز هم نگرفتند.

کارنامه ورزش ایران در بازی‌های آسیایی

عنوان بهترین و بدترین به کدام تیم‌های ورزشی رسید؟!

کاروان اعزامی ایران به بازیهای آسیایی ۲۰۱۴ اینچئون توانست رکورد مدال آوری طلا پس از پیروزی انقلاب اسلامی را در این رقابت‌ها بشکند، آن هم در حالی که نسبت به دوره قبل حدود ۱۰۰ ورزشکار کمتر به این بازی‌ها اعزام کرده بود.

هفدهمین دوره بازیهای آسیایی اینچئون کره جنوبی در حالی دیروز (شنبه) به اتمام رسید که ورزشکاران ایران با کسب ۲۱ مدال طلا رکورد کسب طلا را در بازیهای آسیایی از ابتدای پیروزی انقلاب اسلامی تاکنون شکستند.

عملکرد بهتر نسبت به گوانگجو

کاروان ایران در بازیهای آسیایی ۲۰۱۰ گوانگجو در حالی به بیست مدال طلا رسید که با ۳۶۲ ورزشکار در آن بازی‌ها حضور یافته بود اما در این دوره با کاروان کیفی و تعداد ۲۷۷ ورزشکار حضور یافت و توانست ۵۷ مدال(۲۱ طلا،۱۸ نقره و ۱۸ برنز) کسب کند.در این دوره از بازی‌ها تعداد مدال طلای بانوان ایران نیز افزایش پیدا کرد و در کل مدال‌های کاروان ایران در مدال‌های طلا و نقره افزایش داشتیم. در گوانگجو کاروان ایران ۲۰ طلا، ۱۲ نقره و ۲۵ برنز کسب کسب و در اینچئون به ۲۱ طلا، ۱۸ نقره و ۱۸ برنز رسید. ۱۹ مدال طلای آقایان در دوره گذشته در این دوره نیز تکرار شد و بانوان توانستند یک مدال طلای بیشتر به دست بیاورند.

نکات مهم و مثبت کاروان ایران در اینچئون

یکی از مهم‌ترین مواردی که باید توجه زیادی به آن شود، چگونگی حضور بانوان ایرانی در این دوره بازی‌هاست. کاروان ایران در چند روز اول این رقابت‌ها هیچ مدالی کسب نکرده بود و در جدول رده بندی حضور نداشت که این قفل به دست بانوان شکسته شد. این مدال آوری که در تیراندازی رقم خورد، برای کاروان ایران خیلی ارزشمند بود. این نوع حضور بانوان ایران در بازی‌ها حکایت از انگیزه بالای ورزشکار ایرانی دارد که دیگر میدان‌های بزرگ را برای خود دست نیافتنی نمی‌بینند.

اولین مدال دوومیدانی بانوان در تاریخ بازی‌های آسیایی

لیلا رجبی در پرتاب وزنه اولین مدال تاریخ دوومیدانی بانوان ایران در بازیهای آسیایی را به دست آورد که مدال بسیار با ارزشی است و قطعا با سرمایه‌گذاری و برنامه‌ریزی مطلوب و برپایی اردوهای منظم به دست آمده است. همچنین در دوچرخه‌سواری، تیر و کمان و تیراندازی نیز نخستین مدال‌های طلا کسب شد.

حضور بانوان با پوشش اسلامی مورد توجه خارجی‌ها

اخلاق و رفتار حرفه‌ای و مطابق با ارزش‌های دینی بانوان، نکته دیگری است که در این بازی‌ها به چشم آمد و توجه رسانه‌های خارجی را به حضور بانوان مسلمان ایرانی جلب کرد. این توجه به شکلی بود که در هر میدانی بانوان ایران با پوشش اسلامی حاضر بودند، شاهد واکنش مثبت از سوی رسانه‌ها و مدیران خارجی بودیم. این نوع توجه و انعکاس عملکرد مثبت بانوان محجبه ایرانی می‌تواند در فضای رسانه‌ای بین‌المللی تاثیر مثبتی را برای کشور به همراه داشته باشد.

بهترین و بدترین

تکواندو ایران بهترین تیم اعزامی به بازی‌های آسیای بود و فوتبال و جودو نیز به عنوان بدترین تیم‌ها نام گرفتند. فوتبالیست‌های ایران هم بازی را باختند و هم اخلاق را و کاری کردند که تماشای یک مسابقه زیبای فوتبال در اینچئون به دل خیلی‌ها بماند.

توسعه متوازن رشته‌ها

همیشه در بازی‌های آسیایی کاروان ایران توسط دو یا سه رشته به مدال می‌رسید اما از گوانگجو به بعد و به خصوص در این دوره از بازی‌ها مدال‌های کاروان ایران در رشته‌های مختلف تقسیم شد که این نشان از توسعه متوازن ورزش ایران در تمامی رشته‌ها دارد.

حضور جوانان در تیم‌ها

یکی دیگر از ویژگی‌های این دوره کاروان، حضور تعدادی از ورزشکاران کم سن و سال در رشته‌های مختلف بود که نوید این را می‌دهد پشتوانه‌سازی خوبی در ورزش کشور صورت گرفته است. در رشته‌های شنا، تیراندازی (بخش‌های مختلف) و تکواندو که از رشته‌های پرمدال هستند، شاهد حضور این جوانان بودیم.

بوکس بازهم در فینال

در بوکس با وجود تمام ناداوری‌هایی که صورت گرفت، دو نماینده ایران در فینال حضور پیدا کردند که این حضور بعد از نتایج ضعیف بازیهای آسیایی گوانگجو حضور مثبتی بود. نکته‌ای که در مسابقات بوکس وجود داشت مسائل پشت‌پرده و مافیای این رشته بود. اگر از بوکس اطلاعاتی هم نداشته باشید و تنها ساعتی در سالن مسابقات حاضر شوید به خوبی این فضا را حس می‌کنید. نکته دیگر عدم نفوذ ایران در بوکس بین‌المللی است؛ نکته‌ای که باعث شده در بسیاری از موارد حق ورزشکاران ایران نادیده گرفته شود. ملی پوشان ایران می‌گفتندای کاش فردی صاحب کرسی در بوکس حضور داشت که حق آن‌ها را می‌گرفت.

نظارت دقیق روی تیم‌های اعزامی

ورزشکاران ایران اعزامی به این دوره بازیهای آسیایی از اینکه مدام به اردوهایشان سرکشی می‌شد، راضی بودند. حتی احسان حدادی تاکید کرد که در تمام دوران ورزشی‌اش این برای اولین بار بود که مسوولان برای دیدن تمریناتش در فصل بدنسازی، به شهر دیگری می‌روند و حرفش را می‌شنوند که این موضوع نشان دهنده تعامل خوب بین کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش و جوانان با ورزشکاران و مدال آوران بود.

عملکرد موفق رشته‌های رزمی

رشته‌های رزمی در ادوار گذشته بازیهای آسیایی هم مدال آوری زیادی داشتند اما در این دوره عملکردشان خیلی خوب بود و تاثیر زیادی در جایگاه کاروان ایران داشت. تکواندو را می‌توان به عنوان برترین تیم اعزامی به بازی‌های آسیایی معرفی کرد.

ضعیف‌ها

فوتبال

البته در قبال پیامدهای مثبتی که کاروان ورزشی ایران در این دوره بازیهای آسیایی بدست آمد نکات منفی هم بود که می‌توان به عملکرد ضعیف تیم ملی فوتبال امید اشاره کرد؛ تیمی که پر افتخارترین تیم آسیاست در این دوره در همان دور نخست به ویتنام با نتیجه عجیب ۴ بر یک باخت تا آرزوی برد فوتبال ویتنام برابر ایران به حقیقت تبدیل شود. این تیم برابر قرقیزستان هم به تساوی رسید تا برای صعود به دور بعد کارش به اما و اگر برسد آن هم برابر تیم‌هایی که حتی به جمع چهار تیم هم نرسیدند!

عملکرد بسیار ضعیف جودو

جودوی ایران هم نتیجه بسیار بدی گرفت و از پنج نماینده‌ای که دراین رقابت‌ها داشت حتی یک برنز هم نگرفت! جودوکاران در شرایطی عملکرد ضعیف داشتند که حتی در اعزام آن‌ها نیز انتقادهایی وجود داشت اما مسوولان این رشته قول مدال دادند.

کارنامه قابل تامل قایقرانی

عملکرد این رشته با توجه به مدال‌های کسب شده ضعیف‌تر از دوره گذشته است چرا که دو طلای گوانگجو به یک طلا تبدیل شد اما آن‌ها که از وضعیت دو سال گذشته قایقران‌ها خبر داشته باشند به خوبی می‌دانند نتایج ورزشکاران این رشته با توجه به دو سال تعلیق و بلاتکلیف بودن این فدراسیون تا چند ماه پیش بسیار خوب و قابل قبول است. با این حال قایقرانی نیاز به حمایت و توجه بیشتر دارد تا مدال‌های خود را از نظر کیفی و کمی ارتقا بدهد.

شمشیربازی و یک مدال نقره

شمشیربازی انتظارها را در بخش انفرادی برآورده نکرد. ملی پوشان اپه که بسیار ضعیف بودند اما سابریست‌ها بهتر کار کردند اما بازهم از رسیدن به مدال انفرادی بازماندند. با این حال در رقابت‌های تیمی سابر ایران خوب بود و توانست در نیمه‌نهایی چین را شکست دهد و برای نخستین بار فینالیست شود. در فینال هم زور شمشیربازان به قهرمان المپیک نرسید و نایب قهرمان شدند. مطمئنا شمشیربازی نیز باید از این پس برنامه‌ریزی بهتری داشته باشد تا تعداد مدال‌هایش افزایش پیدا کند.

کشتی، پاشنه آشیل کاروان ایران

کشتی همیشه برای ایران پرافتخار بوده و به عنوان پاشنه آشیل کاروان ایران محسوب می‌شود. با درخشش کشتی گیران رشته‌های دیگر هم می‌درخشند و با عملکرد ضعیف آن‌ها کل کاروان تحت تاثیر قرار می‌گیرند. کشتی آزاد ایران در اینچئون خوب کار کرد و مدال‌های خوشرنگی کسب کرد اما کشتی فرنگی می‌توانست بهتر باشد. البته خوردن حق عبدولی مشکل‌ساز بود اما بازهم می‌توانستیم به جای برنزهای زیادی که کسب کردیم به مدال طلا برسیم. با این حال تمام فرنگی کاران ایران به مدال رسیدند اما انتظار کسب مدال طلا بیشتر بود.

دوومیدانی، دیگر تیم ضعیف ایران

به جز مدال حدادی و رجبی دو و میدانی کاران ایران هیچ عنوانی کسب نکردند که با توجه به تعداد ورزشکاران نتیجه قابل قبولی نیست. به خصوص در رشته پرتابی مردان که موسوی و مقدم آنقدر ضعیف بودند که افشین داوری را تا مرز سکته پیش بردند. با اینکه در اردوی بلاروس بودند نتوانستند کاری از پیش ببرند و تمام پرتاب‌هایشان خطا رفت. در کل دوومیدانی ایران خوب کار نکرد.

هندبال خوب و بد بود

تیم ملی هندبال ایران از نظر نتیجه ضعیف بود چرا که نتوانست دومی خود را تکرار کند و از رسیدن به مدال بازماند. مشکلات داخلی به هندبال ضربه زد و این نکته منفی برای آن‌ها محسوب می‌شود اما اینکه یک تیم جدید با بازیکنانی تازه وارد عرصه بین‌المللی شدند یک نکته مثبت برای هندبال محسوب می‌شود.

بدمینتون، شنا و پینگ پنگ با فاصله

بدمینتون، پینگ پنگ و شنای ایران تنها در اینچئون حضور داشتند و فاصله زیادی با حریفان دارند. این رشته‌ها برای رسیدن به عنوان راه دشواری پیش رو دارند و باید تلاش کنند.

والیبال تاریخ‌ساز شد و بسکتبال به خودش باخت

تیم ملی والیبال ایران توانست با حضور در فینال بازهای آسیایی به مدال طلا برسد و نخستین طلای تاریخ خودش را کسب کند. بسکتبال نیز تا آستانه این اتفاق رفت اما در فینال برابر کره باخت و نقره‌ای شد. بسکتبال ایران شاید به خودش باخت. آنچه خبرنگار ایسنا در طول دو بازی آخر ایران از نیمکت تیم ملی دیده اتفاق‌های خوبی برای قهرمان آسیا نبوده و شاید دلیل باخت ایران هم همین عدم همدلی و اختلاف‌ها بوده است.

عملکرد فدراسیون وزنه‌برداری زیر ذره بین کارشناسان

حساب و کتاب‌ها درست از آب در نیامد!

ملی‌پوشان وزنه‌برداری در اینچئون حریف وزنه‌ها نشدند تا تنها دو مدال (طلا و نقره) نصیب وزنه‌برداری شود.

پرونده هفدهمین دوره بازی‌های آسیایی در حالی بسته شد که برخی رشته‌های ورزشی لبخند رضایت بر لب داشتند و برخی دیگر تنها افسوس فرصتی را خوردند که از دست دادند.

وزنه‌برداری از جمله آن رشته‌های ورزشی است که قطعا لبخند رضایت بر لب نخواهد داشت و تنها افسوسش برای تیمی باقی ماند که می‌توانست در اینچئون حماسه‌ساز باشد.

وزنه‌هایی که بر روی تخته بازی‌ها از دست ملی‌پوشان ایران رها شد معادلات رئیس فدراسیون را نیز به هم ریخت. حسین رضازاده که پیش از آغاز بازی‌ها اعلام کرد بر روی ۴ – ۵ مدال حساب باز کرده، ورزشکارانش نتوانستند در رقابت با کیلوهای انتخابی کادر فنی پیروز باشند تا حساب و کتابش درست از آب درنیاید و تنها دو مدال بازی‌ها را کارنامه کاری خود ثبت کند.

در این میان صحبت از شکسته شدن طلسم هم به میان آمد و خیلی‌ها انتظار این را داشتند تیمی که بهترین‌ها را در خود جای داده بتواند با کسب حداقل دو طلا طلسم‌شکن باشد اما نه تنها این اتفاق رخ نداد بلکه حتی کاروان وزنه‌برداری با دست خالی‌تر نسبت به گوانگ‌جو به خانه بازگشت.

در آغاز اردوی تیم ملی وزنه‌برداری بهمن زارع اعلام کرد بر روی هشت مدال بازی‌های آسیایی هدف‌گذاری کرده اما تنها ۲ تیر او به هدف نشست. سرنوشت یکی از تیرها (فوق‌سنگین) که البته از پیش مشخص بود و آن دیگری نیز در مرکز سیبل جای نگرفت و وزنه بردار چینی با آخرین حرکتش کیانوش رستمی را سورپرایز کرد.

مجید عسکری نتوانست نمره قابل قبولی بگیرد. جابر بهروزی و نواب نصیرشلال در شرایطی در اینچئون اوت کردند که در رکوردگیری تیم ملی نیز نتوانستند هیچ وزنه‌ای را بالای سر ببرند و شاید بهتر بود همان موقع این موضوع جدی گرفته می‌شد تا در اینچئون شاهد تکرار آن نبودیم زمانی که چشمان نگران وزیر پایین افتادن وزنه‌ها را در رکوردگیری دید، هر کدام از وزنه‌بردارها برای حفظ آبرو ۴ یا ۵ بار هم روی تخته رفتند، اما آنچه از همان ابتدا خودنمایی می‌کرد این بود که وزنه‌ها راحت بالا نمی‌روند، وزنه‌هایی که مشخصا با بالا رفتن استرس و فشار روانی در شرایط مسابقه قطعا سنگین‌تر می‌شدند و شدند.

صحبت‌های سرمربی تیم ملی که عموما با نارضایتی از ملی‌پوشان به دلیل ناکامی در بالا بردن وزنه‌های مشابه تمرین بود، نمی‌تواند توجیه درستی برای نتایج باشد، چرا که نه در وزنه‌برداری بلکه در هر رشته‌ای شرایط تمرین با مسابقه از زمین تا آسمان فرق دارد، مخصوصا در رشته‌ای مانند وزنه‌برداری که اندکی از دست رفتن تمرکز و یک سانتی متر عقب یا جلو رفتن وزنه باعث خراب شدن حرکت می‌شود. حال این که چگونه مربی انتظار دارد وزنه‌بردار بتواند رکورد تمرین در تهران و بدون استرس در مسابقه تکرار شود مشخص نیست.

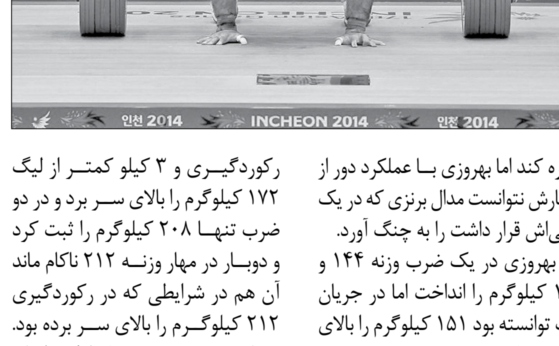

در ادامه وزنه‌هایی که ملی‌پوشان در لیگ، رکوردگیری و بازی‌های آسیایی مهار کردند را بررسی می‌کنیم.

۵۶ کیلوگرم مجید عسگری (مقام ششمی): او در اینچئون نتوانست عملکردی که در رکوردگیری تیم ملی داشت را به نمایش بگذارد. در واقع با ۲۷۰ کیلوگرم شرایطی مشابه لیگ برتر داشت که البته مسابقه لیگ نیز روز خوب او به شمار نمی‌آمد. او در شرایطی ۱۲۴ کیلوگرم را در یک ضرب ثبت کرد که در رکوردگیری تا ۱۲۸ کیلوگرم هم وزنه زده بود. در لیگ برتر نیز ۱۲۵ کیلوگرم را ثبت کرد.

در دو ضرب هم دوبار وزنه‌ی ۱۴۶ کیلوگرم را انداخت اما رکوردگیری به راحتی این وزنه را بالای سر برد و حتی پس از آن ۱۵۴ کیلوگرم را ثبت کرد. بنابراین عسگری نتوانست در حد انتظاری که از او وجود داشت ظاهر شود و قطعا جایگاه او در اینچئون ششمی نبود.

۶۹ کیلوگرم جابر بهروزی (اوت کرد): ۴ سال پیش رضاییان توانست ایران در این دسته صاحب یک مدال نقره کند اما بهروزی با عملکرد دور از انتظارش نتوانست مدال برنزی که در یک قدمی‌اش قرار داشت را به چنگ آورد.

بهروزی در یک ضرب وزنه ۱۴۴ و ۱۴۹ کیلوگرم را انداخت اما در جریان لیگ توانسته بود ۱۵۱ کیلوگرم را بالای سر ببرد. البته در رکوردگیری عملکرد موفقی نداشت و در مهار وزنه‌های ۱۴۷ و ۱۴۸ کیلوگرم ناکام ماند.

او در دو ضرب وزنه‌ی ۱۷۶ و ۱۸۱ کیلوگرم را در حالی انداخت که در رکوردگیری نیز همین وزنه‌ها را نتوانسته بود بالای سر ببرد. تنها در لیگ وزنه ۱۸۰ کیلوگرم را زده بود در صورتی که بهروزی ۱۸۱ کیلوگرم را مهار می‌کرد با مجموع ۳۲۵ کیلوگرم و با اختلاف وزن به جای وزنه‌بردار عراقی بر روی سکوی سوم قرار می‌گرفت اما این فرصت را از دست داد.

۸۵ کیلوگرم کیانوش رستمی (مدال نقره): انگار در طالع رستمی نوشته شده که در رقابت‌های حساس او باید چراغ کاروان وزنه‌برداری را روشن کند. پس از المپیک ۲۰۱۲ لندن، در اینچئون نیز تمام نگاه‌ها به سمت رستمی بود تا به شروع ناامیدکننده وزنه‌برداری خاتمه دهد. رستمی که در کنار سلیمی جزو شانس‌های کسب مدال طلا بود با حضور وزنه‌بردار چینی و بلند کردن وزنه ۲۱۸ کیلوگرم تمام معادلاتش برای قهرمانی به هم ریخت و البته در شرایطی که دو بار در بالا بردن وزنه ۲۱۲ کیلوگرمی ناکام مانده بود، پس از مسابقات گفت که اگر می‌دانست وزنه‌بردار چینی ۲۱۸ را می‌زند، او ۲۲۰ را می‌زد!

رستمی در یک ضرب مشابه رکوردگیری و ۳ کیلو کمتر از لیگ ۱۷۲ کیلوگرم را بالای سر برد و در دو ضرب تنها ۲۰۸ کیلوگرم را ثبت کرد و دوبار در مهار وزنه ۲۱۲ ناکام ماند آن هم در شرایطی که در رکوردگیری ۲۱۲ کیلوگرم را بالای سر برده بود. شاید زدن وزنه ۲۱۸ کیلوگرم اتفاق عجیبی باشد اما همین اتفاق و تبدیل شدن مدال طلای رستی به نقره باعث شد او از این تجربه را پیدا کند که در مسابقه باید تمام احتمالات را در نظر بگیرد و خود را برای هر اتفاق غیر منتظره‌ای آماده کند.

رسول تقیان (مقام چهارم): او که برای نخستین بار در یک رقابت بین‌المللی در وزن ۸۵ کیلوگرم بر روی تخته حاضر شد ۱۶۳ کیلوگرم را در یک ضرب ثبت کرد آن هم در شرایطی که در لیگ و رکوردگیری ۱۶۵ کیلوگرم را مهار کرده بود. در دو ضرب نیز با ۲۰۵ کیلوگرم به کار خود خاتمه داد اما باز هم مطابق لیگ و رکوردگیری عمل نکرد چرا که در رکوردگیری ۲۱۱ و در لیگ ۲۱۰ کیلوگرم را ثبت کرده بود.

۱۰۵ کیلوگرم نواب نصیرشلال (اوت کرد): نبود ایلیا ایلین قزاق و روسلان نورالدینوف ازبک بهترین فرصت برای نایب قهرمان المپیک بود تا بر سکوی اول بازی‌ها قرار بگیرد اما مانند رکوردگیری نتوانست رکوردی را در مجموع به نام خود ثبت کند تا بازگشتش به میادین بین‌المللی هیچ ثمره‌ای برایش نداشته باشد. نصیر شلال در حرکت یک ضرب ۱۸۱ کیلوگرم را ثبت کرد که البته در رکوردگیری ۱۸۰ و ۱۸۵ کیلوگرم را انداخته بود. در دو ضرب ۲۱۷ و ۲۱۹ کیلوگرم را نتوانست مهار کند و از بازی‌ها حذف شد. او در رکوردگیری نیز ۲۱۰ و ۲۲۵ کیلوگرم را انداخته بود.

+۱۰۵ کیلوگرم بهداد سلیمی (مدال طلا): سلیمی با نمایش فوق‌العاده خود و رکوردشکنی‌هایش بالاخره لبخند را بر روی لبان مسئولان و مردم آورد تا اندکی از تلخی اوت کردن نصیرشلال کاسته شود. سلیمی که از ابتدا طلای او مسجل شده بود در یک ضرب با ۲۱۰ کیلوگرم رکورد بازی‌ها را که در دست خودش بود شکست و در دو ضرب نیز با ۲۵۵ کیلوگرم رکورد دو ضرب و مجموع بازی‌ها را از تسخیر رضازاده خارج و به نام خود ثبت کرد. البته بر خلاف رکوردگیری نتوانست در حمله به وزنه ۲۱۵ کیلوگرم و شکستن رکورد جهان موفق باشد. سلیمی در لیگ ۲۱۰ کیلوگرم را بالای سر برده بود.

او در دو ضرب با ۲۵۵ کیلوگرم و یک کیلو بیشتر از لیگ و در کل با مجموع ۴۶۵ کیلوگرم روز خاطره‌انگیزی را برای وزنه‌برداری رقم زد همچنین دومین مدال طلای خود را نیز به دست آورد تا همانند رضازاده دو طلای بازی‌ها را در کارنامه داشته باشد.

بهادر مولایی (انصراف): پیش از مصدومیتی که در جریان رکوردگیری برایش پیش آمد، مدال نقره دسته فوق سنگین را نیز از آن مولایی جوان می‌دانستند اما همانطور که پیش‌بینی می‌شد در روز مسابقه زانوی نایب قهرمان جهان با او یاری نکرد و او تنها با ثبت ۱۷۷ کیلوگرم در یک ضرب و انصراف از حرکت دو ضرب با مدال بازی‌های آسیایی وداع کرد.

مدال‌آوران ایران در اینچئون

۸۵ کیلوگرم کیانوش رستمی با مجموع ۳۸۰ کیلوگرم (مدال نقره)

+۱۰۵ کیلوگرم بهداد سلیمی با مجموع ۴۶۵ کیلوگرم (مدال طلا)

مدال‌آوران ایران در گوانگ‌جو

۶۹ کیلوگرم مرتضی رضاییان با مجموع ۳۲۴ کیلوگرم (مدال نقره)

۹۴ کیلوگرم اصغر ابراهیمی با مجموع ۳۹۳ کیلوگرم (مدال نقره)

۱۰۵ + کیلوگرم بهداد سلیمی با مجموع ۴۴۰ کیلوگرم (مدال طلا)

سجاد انوشیروانی با مجموع ۴۲۷ کیلوگرم (مدال برنز)